

Kristin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1963

N:o 4

Enemmän jonkin puolesta . . .

— — —

Mitä pitemmälle elämä on kulunut, sitä enemmän olen oppinut teroittamaan kuuloani siinä toivossa, että jostakin alkaisi kaikua ilosanoman tuojan suloisten jalkojen kopina, "hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille: 'Sinun Jumalasi on kuningas.'" (Jes. 52: 7).

Ehkä tämä on jonkun lukijan mielestä suolatonta puhetta. Minulle on kuitenkin käynyt niin, että elämän suolan olen sitenkin löytänyt enemmän evankeliumin kuin lain sanasta. Jos ei hyvä sanoma, evankeliumi, kuulu julistuksesta, on se kuin hangattaisiin kahta kuivaa puuta vastakkain.

Me ihmiset olemme muka hyvän asian tähden niin usein pahoja ja häijyjä toisillemme. Miten monet pahat ilmeet ja kireät sanat risteilevätkään aikamme kristittyjenkin kesken. Evankeliumin maailma on vastakkainen sellaiselle hengelle. Oikea ja hyvä asia ei voi koskaan pukeutua pahoiksi ja häijyiksi sanoiksi. Tuskin Paavali voisi aivan vapain sydämin sanoa Suomen kristikansalle ny-

kyään, niinkuin kerran tessalonikalaisille: "Veljellisestä rakkaudesta ei ole tarvis teille kirjoittaa; sillä itse te olette Jumalalta oppineet rakastamaan toisianne." (I Tess. 4: 9).

Yhteyttä me kaipaamme, rakkauden kehoittavaa sanaa toinen toisiltamme. Jos eksymme koviin sanoihin, sopii meihin sananlasku: Pata kattilaa soimaa, musta kylki kummallakin. Paavali sanoo minulle ja lähimmäisilleni rakkaasti: "Niin kehoitan siis minä, joka olen vanhina Herrassa, teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii, kaikessa nöyryydessä ja hiljaisuudessa ja pitkämielisyydessä kärsimään toinen toistanne rakkaudessa ja pyrkien säilyttämään hengen yhteyttä rauhan yhyssiteellä." (Ef. 4: 1—3).

Meidän pitäisi olla jonkin puolesta, ei niinkään jotakin vastaan, Herran asian puolesta, hänen, joka rakasti loppuun asti (Joh. 13: 1), evankeliumin puolesta, jossa on uuden elämän voima.

— — —

Olavi Kares: Kirkkolaiva Kõlivesillä

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4 Päätoimittaja: Helvi Valkonen 1963

Vanha Haikola

*Näit nuoruutemme, vanha Haikola,
näit kaipauksemme ja kyneleemme.
Näit onnemme ja rikkaan riemumme
ja arimmatkin toiveet sydämemme.*

*Kuin äiti lempä sä sylissäsi
soit lohdutustasi ja ymmärrystä.
Soit tilaa kasvaa hiljaa auttaen.
Ei koskaan tuomiota, syyttämistä.*

*Oi pyhyys alttarisi ympärillä!
Todeksi koimme: "Meidän edestämme."
Oi siskot, palavilla sydämillä
sen nuoren kevään täällä elää saimme.*

*Juhannuksena 1963
EEVI KYLLÖNEN*

Juhannusjuhla — juhlajuhannus

Sateinen sää esti suunnitellun käynnin Kohtavaaralla. Niinpä aluksi kokoonnuttiin opiston juhlasaliin yhteiseen lauluhetkeen. Varsinaisen alkajaisjuhlan ensimmäisen puheenvuoron käytti toveriliiton puheenjohtaja piirisihteeri Pekka Lehikoinen toivottaen juhlille saapuneet vieraat tervetulleiksi. Agronomi Aino Karjalainen puhui opistolaisuuden merkityksestä elämässä ja Kielo Jänönen esitti yksinlaulua. Nyt Sairalan evankelisen kansanopiston tervehdyksen ja onnitteletut toi juhlaan pastori Paavo Telaranta. Pysykää yhdessä, yksinäiset puut eivät pala, hän sanoi. Nämä 20 vuotta ovat luoneet läheisen ja rikkaan yhteyden. Emme kuitenkaan voi pitää tätä yhteyttä, ellei meillä ole yhteyttä Häneen, joka on sanonut: "Tulta minä olen tullut tuomaan maan päälle." Tuli merkitsi uhritulta, se merkitsee myös valoa pimeyteen ja lämpöä. Maatalousopettaja Sivula esitti Loimaan evankelisen kansanopiston toveriliiton tervehdyksen. Autuaita ovat ne, joilla on mielessään pyhät matkat. Epäuskoisen ihmisen matkanteko on aina epäpyhällä matkalla olemista. Emme tunne sen pyhempää matkaa kuin minkä Herra Jeesus on tehnyt Getsemanesta Golgatalle. Pyhä on myös tapaus, kun meidät on kannettu pienenä kasteelle. Näistä asioista riippuu matkamme pyhyys täällä. Loimaan opiston onnitteletut toi kudonnanopettaja Toini Valkama puhuen yhteenkuuluvaisuuden tunteesta, joka on voimakas kun päästään tällaiseen yhteiseen tilaisuuteen. Kaikki opistonuoret ovat saaneet silmänsä eteen päämäärän: "Minä riennän eteenpäin kohti voittopalkintoa." Ihanaa, että meidät on kutsuttu tähän päämäärään ja kutsuja itse vie perille.

Aattoillan kokkojuhlaa vietettiin laulujen ja vapaan sanan merkeissä. Kokko paloi komeana sateesta huolimatta. Aluksi lauloimme virrestä 97, joka puhui Pyhän Hengen tulesta. Nurmeksen seurakuntanuoret toivat tervehdyksen laulamalla laulun On Jeesus nimi ihanin ja nuoriso-ohjaaja Pöllänen puhui. Hän sanoi mm. että kaiken nuorisotyön perustana ja keskustana on risti. Se on ainoa, johon meidän on katsottava. Loimaan, Kauhajoen ja Karkun opistojen edustajat kertoivat juhannuksen vietosta omilla opistoillaan. Sosiaalis sihteeri Liisa-Heleena Kuittinen toivotti siunausta opiston työlle ja kiitti kaikkesta, mitä hän opiston "ulkopiiriin" kuuluvana on sen välityksellä saanut.

Juhannuspäivän jumalanpalveluksessa saarnasi pastori Paavo Telaranta päivän evankeliumitekstin, Lk 14: 57—66, johdolla. Teksti tuo eteemme perhejuhlan Sakariaan kodissa; niin on juhannuskin perhejuhlien aikaa ja niin mekin olemme kokoontuneet tänne opistolle yhtenä perheenä. Sakariaan koti oli uskova koti. Meidänkin aikana uskovan kodin merkitys nuoren ihmisen elämässä on ensiarvoisen suuri. Kodin nuoristaan tuntema vastuu on tuonut monen nuoren myös kansanopistoon. On tultu etsimään kestävää perustusta elämälle. — Nimi Johannes merkitsee: Herra on armollinen. Kun Sakarias ilmaisi kotiinsa kokoontuneille haluavansa tämän poikansa nimeksi, hän sai puhekykynsä takaisin. Sakariaan oli tehnyt mykäksi hänen epäuskonsa: hän ei uskonut enkelin ilmoitusta, sitä, että Herra voi tehdä suuria. Mutta tämä: Herra on armollinen, sai hänen kielensä puhkeamaan ylistykseen. Näin voimme olla epäuskon mykistämiä. Puuttuu ilo ja kiitos, emmekä voi todistaa

Herrastamme. Meillä on, mutta emme osaa omistaa. Tähänkin tuo avun vain se, että Herra on armollinen. Älköön kukaan kulkeko armon ohi, se on huonointakin varten. Se on meille annettu jo pyhässä kasteessa ja nyt on kysymys vain siitä, miten siinä pysyisimme. Emme ole jääneet ilman. Pelastus on todellisuutta, juuri minulle ja juuri nyt. Kun nöyryimme huomaamaan Jumalan suuren teon omalla kohdallamme emmekä epäile sitä, että Hän voi meidät pelastaa ja että Hän on jo meidät pelastanut, meidän mykkyyttemme otetaan pois. Me tunnustamme Jeesta Kristusta, Vapah-tajaamme.

Päiväjuhlan alkupuheessa opettaja Vakkilainen lausui opiston johtokunnan puolesta juhlayleisön tervetulleeksi. "Me olemme Jumalan työtovereita, te olette Jumalan viljelysmaa". Tämä sana lähtökohtana op. Vakkilainen puhui opiston työstä ja sen merkityksestä. Jumalan tarkoitus on, että ihmisen henki ja mieli kehittyisi Jumalan kuvaksi, tähän Jumalan valtakunnan työ tähtää. Työntekijä on Jumalan armon varassa. Jumala antaa kasvun. Toveriliittolaisille puhuja tähdensi, että kaikki eteenpäinmeno tapahtuu työn kautta. Meidän on annettava itsemme olla Jumalan kylvömaana. Hänen sanansa alla. Seurasi opistojen tervehdyksiä. Piirisihteeri Pentti Heikkilä, Karkun opiston käyneenä, toi oman opistonsa tervehdyksen ja samalla Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen tervehdyksen. Hän puhui sitten vanhurskaus-käsitteestä raamatun valossa, lähtökohtanaan Jer. 23: 6. "Herra on meidän vanhurskaudemme." Vanhurskas tarkoittaa Jumalalle otollista. Raamattu puhuu vanhurskaudesta eri merkityksissä. "Lain noudattajat vanhurskautetaan," lain vanhurskaus. Uskolla ja lainvanhurskaudella ei ole mitään yhteistä. "Jos olisi laki, joka voisi eläväksi tehdä, niin vanhurskaus todella tulisi laista." — "Mikä laille oli mahdollonta, sen Jumala teki." Yksikään ihminen ei pysty täyttämään lakia, ja

Jumalan vanhurskaus vaatii meiltä täydellistä vanhurskautta. Mikä on lain merkitys meille? "Laista on tullut meille kasvattaja Kristuksen luo, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme." Laki on annettu murskaamaan oman vanhurskaudemme. Vanhurskaus saadaan lahjaksi lunastuksen kautta. Uskon vanhurskaus on tämän Kristuksen vanhurskauden omistamista, ja tämän olemme saaneet osaksemme jo kasteessa, silloin saimme omaksemme kokonaisen Kristuksen; niin me Hänet nytkin omistamme, ja niin Hänen vanhurskautensa täydellisenä on meidän. Raamatussa puhutaan myös elämän vanhurskaudesta. Jumalan armo opettaa meitä elämään vanhurskaasti.

Siionin Kanteleen laulun 260 jälkeen esitti pianonsoittoa opettaja Reijo Pajamo soittaen Merikannon muunnelmia kansanlaulusta: "Älä itke äitini", ja Heino Kasken Balladin. Kauhajoen opiston tervehdyksen esitti maanviljelijä Mauno Reuhkala. Jumalan siunaus on elämän edellytys sekä aineellisessa että hengellisessä mielessä. Me tarvitsemme Jumalan tulta evankeliumin eteenpäin viemisessä. Raamattu käyttää usein tulta vertauskuvana. Se puhuu uskon tulesta, joskin se usein on vain lepattava liekki. Se puhuu Pyhän Hengen tulesta, jota tarvitsemme uskoon herätäksemme ja siinä elääksemme. Meillä itsellämme ei ole mitään: tulen, sen lämmön ja valon, olemme saaneet ja saamme ylhäältä.

Piirisihteeri Pekka Lehikoinen luki juhliin saapuneet sähkösanomat. Toveriliittolainen Paavo Korhonen esitti kirjoittamansa toveriliiton historiikin, jonka jälkeen laulettiin säkeistö opiston tunnuslaulusta. Sen jälkeen johtaja Salomaa esitti opiston historiikin ja toveriliittolaisista koottu pienoiskuoro lauloi: "Kiitos nyt Herran."

Väliajan jälkeen rouva Kielo Jänönen esitti yksinlaulua ja toveriliittolainen Viljo Nykänen lausui Laura Kemppisen kirjoittaman runon opiston taipaleelta.

Eeva Tikka

Eron hetkiä

Uskomaton asia oli todellisuutta, ei, kaikki oli hyvin epätodellista. Toveriliittolaisten joukko kokoontuneena tutun luokan ja juhlasalin korokkeelle laulaakseen niin monta kertaa yhteisinä juhlahetkinä esitettyjä kuorolauluja ja johtaja Salomaa perheineen istumassa etupenkissä hyvästeltävänä. Laulujen tauottua toveriliitonpuheenjohtaja Pekka Lehikoinen puhuu kaikkien puolesta kiitoksen ja kaipauksen sanoja. Toveriliittolaisten lahjat ojennetaan ja Eevi Kyllönen esittää kirjoittamansa runon vanhassa Haikolassa vietetystä opistoajasta. Johtajatar Valkonen puhuu ja sitten vielä: "Yhtehenkö tulla saamme tuolla puolen Jordanin."

Rouva Salomaa, ompelunopettaja, nousee puhumaan muistellen menneitä vuosia ja sanoo erikoisesti kiittävänsä Taivaan Isää tytöistä, joitten parissa on saanut opistotyössä toimia. Johtaja Salomaan sanoista jää mieleen: "Vaikeuksia on kyllä ollut monenlaisia, mutta näin vaikeata ei ole ollut koskaan."

Eletään yhteisen opistoperheen kipeätä, sydämiin koskevaa eron hetkeä, kiitetään paljosta yhdessä koetusta ja jäädään pyytämään siunausta niin lähteille kuin jääville toivoen yhteyden edelleenkin säilyvän elävänä.

Opiston johtokunnan lahjaa luovutettaessa puhui johtokunnan puheenjohtaja maanviljelijä Arvi Mustonen

Onnitteluja

Sydämellinen onnitteluni 20-vuotiaalle lapselle. Olen seurannut Sinun kehitystäsi syntymästä täysi-ikäisyyteen saakka. Jatkukoon siunausta tuottava toimintasi myös miehuusvuosinasi.

Kalle Tiainen (Kitee)

Estyneenä juhille saapumasta onnittelien taten 20-vuotiasta toveriliittoa ja tervehdin läsnäolevia.

Elsa Väänänen (Hyvinkää)

Siunauksen syventämää onnea jatkuvalla työllä 20-vuotiaassa Nurmeksen seudun Evankelisessa Kansanopistossa toivottaa

Kiteen Ev. Kansanopiston puolesta Joose Hytönen

Jatkuvaa siunausta.

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa." Ef 1:3

Elma Laitinen (Helsinki)

Kiittäen kutsusta toivotamme juhlijellenne ja sisaropistomme kaikelle työlle Jumalan siunausta ja hyvää huolenpitoa.

"Tien aukaisija käy heidän edellänsä; he aukaisevat tiensä, kulkevat portille ja lähtevät siitä ulos. Heidän kuninkaansa käy heidän edellänsä, ja Herra heitä johdattaa." Miika 2:3

Karkun evankelinen kansanopisto
Aimo Kylmäläinen

Sisaropistoa lämpimästi Jumalan siunauksen toivotuksin onnitellen Salon seudun evankelinen kansanopisto

(Muurla)

Pakinaa Nurmeksen opiston 20-vuotistaipaleelta

Kupehelle vaaran ylvään,
vierelle veen sinisen
kansa kainuun-karjalainen
väki honkapirttien
kevähällä viljan kylvää
siunauksin siroittaa
luottain, että sadon runsaan
karu maa tää kasvattaa.

Kuitenkin niin monta kertaa
vilu viljan vienyt on.
Murhetta sit' mihin vertaa,
näky on tuo lohduton.

Kainuun jylhä, karu luonto
kansaa tätä kasvattaa
rakastamaan isänmaata,
Luojaa, kaiken antajaa.

Saloilla sen ylistettiin
uhrityötä Golgatan.
Kiitoslaulu viritettiin
kunniaksi Jumalan.

Korpiseudun kasvattaja
ohjattiin oppimaan
kauas Karkkuun, Sairalaan
tai Kauhajoen "linnahan"

saamaan tiedon, taidon jyvää
elontielle ohjeeksi,
kiittämähän Herraa hyvää
ikuseksi parhaaksi.

Mutta opinlähteet nämä
oli liian kaukana.
Setä Raniselle tämä
alkoi olla huolena.

Eikö opistoa voisi
saada Pohjois-Karjalaan?
Martti Tenkanenkin soisi
"isäin" käyvän auttamaan.

Asiasta kirjoitettiin,
neuvoteltiin, rukoiltiin.
Kuittis-Ollin lahjoituksin
tonttimaa jo saatiin.

Mutta taivas rajoillamme
meni synkkään pilvehen.
Sota koski kotejamme
vieden miehet kentillen

puolustamaan uskontoa,
isänmaata, kotia —
Jäi vaimo vaille puolisoa,
orvoiksi myös monia.
Kodit paloi, raja siirtyi,
sodan kauhut syömmeen piirtyi.

Mutta Herra kaiken johtaa
mikä meitä täällä kohtaa.

Tuli sitten Tiainen
ja pani laulun soimaan
tiukutteli Terän kanssa
opistohankkeen voimaan
ystävinään Honkanen
ja Juho Ahtonen,
pastori Lauri Niiranen
ja saarnaaja Muttonen.

Haikolammes honkapirtti
opistoksi ostettiin.
Kolmetoista pyyheliinaa
Saramoilta saatiin.

Pakkilaatikoista tehtiin
huonekalut opistoon.
Johtajan, kun aloitettiin,
sota vaati taisteluun.

Kolme naista tarmokkaasti
alkuvuoden opetti.
Työtä Herran innokkaasti
nuorille he kirkasti.

Osa perheen jäsenistä
Kannokkolaan majoittui,
kurssi kuuden "isännistö"
Honkalahan sijoittui.

"Isäntien" saatiin aikaan
jouluks sähkövalo.
Kevään tullen — niinkuin taikaa —
pitenikin talo.

Silloin täytti kiitosmieli
juhlayäen rinnan.
Ylistykseen kirpos kieli.
Kaikkein vaikehimman

ajan yli oli päästy,
tilat laajat saatu.
Katse korkeuteen kääntyy,
ei Herran oma kaadu.

Pirtin-ajan asukkaille
rakkaaks tuli pirtti,
siellä kaikkein kurjimmalle
kirkastuikin risti.

Ristin Herran auttamana
talo tää myös nousi,
pirtti, riisärkän riihi
menneisyyteen jousi.

Monet ovat olleet vaiheet
rakkaan opistomme.
Riemun sekä surun aiheet
tulleet kohdallemme.

Kaikki ne on raioittaneet
meille taivaan ovea,
synnistä meit' varoittaneet
— vain askel' on kohti kuoloa —.

Herran sana, sakramentit
elämäks' meil' annettiin,
rukouksen käsivarsin
taivaan tielle ohjattiin.

Siunaa, Herra, opistomme
sanankylvötyötä,
auta meitä matkallamme,
totuuteen meit' vyötä.
Vaikka siemen kylvetäänkin
joskus karuun maahan,
halla oraan vioittaa,
mut' aurinkosi — saahan
sen nousemaan
ja kasvamaan
ja kypsymään
ja sadon runsaan antamaan.

Siks' juurruta
ja lämmitä
ja kasvata
meit' jokaista
ja johdata,
"kun ilon suot
tai murheen tuot",
vie ristinlipun luo.
On siellä lunastus
ja anteeks'antamus
on jokaiselle pelastus.

Kirj. Vieskan Vanhus
Laura Kempinen

"rakkaaks' tuli pirtti..."

HELSINKIIN

Kesäkuun 25 päivänä Kohtavaaran pysäkiltä oli lähdössä 13 viime talven opistolaista opettaja Surakan johdolla päämääränä Helsinki.

Ensimmäinen pysähdyspaikkamme oli Pieksämäki, jossa yövimme Sisälähetysseuran opistolla. Illalla teimme retken linja-autolla Vaalijalaan, jossa saimme cilla mukana vajaanmielisten lasten iltahartaudessa heidän omassa kirkossaan. Iltahartauden jälkeen meille kerrottiin laitoksen vaiheista ja sen nykyisestä toiminnasta. Sisälähetysseuran kansanopistolla nautitun iltateen jälkeen meille esiteltiin myös tätä laitosta ja siinä toimivia eri kouluja.

Keskiviikkoamuna matka jatkui moottoripikajunalla. Junaan noustessamme ja omia paikkoja etsiessämme huomasimme ne jo varatuiksi. Asiaa tarkemmin tutkittaessa kävi selville, että paikat oli varattu jo edellisiksi päiviksi meille. Onneksi hyväntahtoiset junailijat ottivat meidät kuitenkin junaan ja niin matka pääsi jatkumaan.

Helsingin asemalta "marssimme" sitten Malminkatu 12:een, jossa on Evankeliumiyhdistyksen toimitalo. Täällä oli

varattu meille pienoista puuhaa. Laitoimme talkootöinä joukon puita pinoihin. Työn tehtyämme seurasi Korkeasaarella käynti. Aurinko paistoi täydeltä terältä, mutta raikas merituuli puhalsi vilpoisesti matkatessamme laivalla kohti Korkeasaarta. Katseltuamme kaikki eläimet olikin aika palata jo majapaikkaamme. Illalla tuntui hiukan oudolta, kun kuului yhtämittaista rapinaa. Se johtui patjoista, jotka olivat paperia. Pian kuitenkin Nukku-Matti vei meidät Höyhensaarille.

Torstaiamuna oli edessä tavaroiden vieminen varsinaiseen majoituspaikkaamme eli Lapinlahden kansakoululle. Tämän päivän ohjelmaan kuului mm. käynti SOK:ssa, jossa meidät heti vietiin kahviaamiaiselle. Hyvä olikin sitten katsella tätä laitosta. Kävimme vielä Stockmannin tavarataloon tutustumassa, stadionin tornissa ja uimastadionilla, jossa saimme pestä matkan pölyt pois itseltämme.

Illalla olimme mukana Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen 90-vuotisjuhlan alkajaistilaisuudessa Johanneksen kirkossa.

Eila Haverinen

Vuosijuhlien nuorisoilta

Aihe: "Iloitse nuoruudestasi."

Kohina, joka johtuu paikkojen etsimisestä vaimenee. "Me riemuiten nyt ylitämme vain rakkautta Jeesuksen. Kun kuoli meidän edestämme..." Laulu on voimakasta ja huomaa, että jokainen laulaa sydämen halusta. Kirkko on ääriään myöten täynnä juhlakansaa, suurimmalta osalta nuorta väkeä. Laulun jälkeen käyttää illan ensimmäisen puheenvuoron pastori Esa Santakari ottaen puheensa rungoksi raamatunlauseen:

"Muista Luojaasi nuoruudestasi ennenkuin pahat päivät tulevat." Herra kantoi meidän sairautemme ja surumme kärsiessään ristillä. Kaikki kärsimys on takanapäin Jeesuksen ansiosta. Iloitse nuoruudestasi — mutta iloitse myös vanhuudestasi! Laulettiin Siionin Kanteleen laulu: "Murheinen sielu, murheesta nouse..."

Nyt ilmoitettiin neljä esittäytymisvuorossa olevaa opistoa. Ensin vanhin, Karkun, sitten kiteeläiset, Sairalan opisto-

laiset ja me nurmekselaiset. Jännitys alkaa jo nousta. "Oi minkä onnen autuuden se usko myötään tuo", kaikui yhteisesti Karkun opiston esittäytymisvuoron jälkeen. Kiteeläiset esittivät tunnuslaulunsa Ristis luo oi Jeesuksen ja sairaalalaiset Vain sun veres Jeesus on turvana mulla. Sitten meidän vuoromme, mutta ihmeellistä, tuolla edessä ei enää jännittänytkään, mukaan liittyi edellisten kurssien oppilaita ja oloimme tuntui turvalliselta. Eihän ole syytä pelätäkään, olemmehan kaikki kokoontuneet Jumalamme eteen.

Seuraavana saimme sitten tervehdyksen kaukaisesta Japanista. Sen toi meille nuori ylioppilasneiton Sachiko Murai. Hän oli iloinen siitä, että hänelle oli annettu tilaisuus osallistua näille evankeliumijuhlille ja sai nyt tuoda erikoisesti nuorille Japanin nuorilta tervehdyksen. Hän kertoi nuorten piiristä, johon kuuluu ja Japanissakin vietävistä koko maata käsittävistä vuosittaisista kesäjuhlista. Vaikka siellä painostetaankin kristittyjä, saamme me siitä vain lisää voimaa Jumalamme ylistämiseen. Hän sanoi haluavansa tutustua Suomessa seurakuntanuorten toimintaan saadakseen viedä täältä terveisiä Japanin kristityille nuorille.

Sachiko Murain tervehdyksen jälkeen kuulimme puheen ilon aiheista, sen piti maanviljelysneuvos Viljami Kalliokoski. Monet luulevat, että ilo on maailmassa, mutta jos ilo on erossa Jumalasta, se ei ole oikeaa. Vapaus ja ilo saadaan vain elävän Jumalan palveluksessa. Olemme onnellisia toivosta, mikä meillä on iankaikkisen elämän suhteen. Kun me elämme rukouksen yhteydessä isäämme, niin hän osoittaa meille tehtävämme elämässä. Eräs ilon aihe meillä nuorilla on, kun saamme kutsumustehtävässämme palvella maatamme ja kansaamme. Meidän täytyy pitää tiemme puhtaana, sillä se on terveen elämän tärkeimpiä edellytyksiä. Vain sellaiset teot ovat hyviä, joita tehdään Jumalaan uskoen. Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.

Kun väliajan jälkeen jälleen kokoonnuimme, tuli jotain tuntua opiston alkajaisillasta, lauloimme Tule Jeesuksen luo, sillä laulullahan aloitimme opistomme. Evankeliumiyhdistyksen partiolippukunta Karhuveikkojen torvisoittokunta esitti Finlandian ja Jumalan kunnia luonnossa. Sitten Loimaan opiston joukko toi tervehdyksensä opiston tunnuksin: "Karitsan lippu johtaa joukkoamme." Keski-Pohjanmaan terveiset toivat Kaustisen kansanopiston oppilaat laulullaan S. K. 281. Salon seudun tervehdyksen toivat Muurlan kansanopistolaiset. Heidän vastavalittu johtajansa käytti pienen puheenvuoron. "Me elämme päiviä nuoruuden" S. K. 444 oli heidän tunnuslaulunsa. Tämän jälkeen pastori Teiichi Maeda tulkkinaan pastori Pentti Karikoski onnitteli 90-vuotiaasta Evankeliumiyhdistystä. Lopuksi hän pyysi, että olisimme niinkuin tähänkin asti tukemassa Japaniin suuntautuvaa lähetystyötä ja näin olisimme edelleenkin auttamassa heitä. Japanin kirkko on vielä nuori, se tarvitsee jatkuvasti ohjausta ja hyviä neuvoja.

Nyt esittäytyi Karstulan opisto. "Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." Heidän joukkonsa oli niin pieni, että me lauloimme kaikki heidän tunnusvirtensä: "Jeesus armon soi, voiton meille toi." Kauhajoen opistolaisten tunnuslaulun on kirjoittanut heidän johtajansa isä rovasti K. V. Tamminen. Se on 515 Siionin Kanteleesta. Viimeisenä oli Helsingin evankelisen kansankorkeakoulun tervehdys, sen toi entinen oppilas Kauko Laivuori. Tunnuslaulu oli: "Herran taistohon rohkeaan nyt anna sä nuoruusaikas." "Iloitse nuorukainen nuoruudessasi ja vaella silmiesi halun mukaan mutta tiedä, että Jumala tuo sinut tuomiolle kaikesta tästä", näillä Saarnaajankirjan sanoilla aloitti kansankorkeakoulun johtaja pastori Koskenniemi lyhyen puheenvuoronsa. Kaikki elämä on kaunis Jumalan kädestä lähteneenä, mutta se pilaantuu, kun ihminen

ottaa elämän omiin käsiinsä. Pysykäämme Jeesuksen kasvojen edessä, niin mikään voima ei voi meitä turmella. Nuorisoilta päättyi iltavirteen Mua siipeis suojaan kätke.

Tämä nuorisujuhla jäi varmaan evankeliumijuhlilta pysyvimpänä ainakin nuorten mieliin. Juhla antoi voimia uusiin ponnistuksiin. Olisi ollut hyvä asia,

jos kaikki opistolaiset olisivat saaneet osallistua juhlaan. Varsinkin japanilaiset vieraat toivat oman miellyttävän lisän tervehdyksillään. Olimme saaneet nähdä, miten Jeesuksen nimi oli saanut suuret joukot ihmisiä liikkeelle kiittämään Jumalaa siitä hyvästä osasta, joka meillä Jeesuksen omana on.

Arja Koistinen

Juhlien japanilaisia vieraita: pastori Seigoro Ushimaru, neiti Sachiko Murai, rouvat Karai ja Maeda.

LÄHETYSPÄIVÄ

Mielestäni vuosijuhlien kohokohdaksi muodostuu aina niitten viimeinen päivä, sunnuntai, joka on omistettu japanilähetykselle. Niin nytkin. Päivä alkoi pastori Pentti Karikosken ja hänen perheensä matkaansiunaamistilaisuudella. Se oli herkkä ja lähetysmieltä rohkaiseva juhla. Jo se oli puhuttelevaa, kun ensimmäisen puheenvuoron käytti japanilainen pappi, Seigoro Ushimaru, puhuen jakeen Matt. 10: 20 johdolla. Hän mainitsi mm, että hän viimeksi Suomessa käydessään sai täältä lahjaksi seinävaatteen, jossa

on sanat: "Se on täytetty". Kun heillä Japanissa käy vieraita ja he kysyvät, mitä nuo sanat tarkoittavat, on hänellä silloin hyvä tilaisuus julistaa evankeliumia. — Tuli mieleeni, kuinka meilläkin toveriliittolaisilla on hyvä tilaisuus julistaa evankeliumia, kun kysytään merkissämme olevien sanojen: "Meillä on lunastus," tarkoitusta. — Mieliinpainuvin oli kuitenkin se hetki, jolloin alttarin eteen tulivat pastori Pentti Karikoski vaimonsa ja kolmen tyttärensä kanssa, nuorin äitinsä sylissä. Rovasti Toivo Ra-

pelii toimitti matkalle siunaamisen 8:n papin avustamana. Puheensa lähtökohdaksi hän oli valinnut Lk 11: 21—22, puheen siitä taistelusta, jota käydään ihmissieluista koko maailmassa. "Vihollinen on väkevä, mutta Jeesus on väkevin. Olemme iloisia siitä, että saamme olla mukana tässä taistelussa ja lähettämässä uutta väkeä työkentälle."

Lopuksi pastori Karikoski puhui Ps 57: 8 johdolla lähtevien ajatuksia, mutta kiinnittäen ennenkaikkeaa huomiota siihen voimaan, joka lähtee Kristuksen evankeliumista. Sen voiman varassa he-

kin voivat sanoa: "Meidän sydämemme on valmis lähtöön."

Me Nurmeksen opistolaiset osallistuimme jumalanpalvelukseen Lauttasaaren kirkossa, jossa saarnasi Kiteen opiston johtaja Joose Hytönen. Alttarilla Ehtoollisen vieton yhteydessä avusti pastori Seigoro Ushimaru, mikä antoi sille oman erikoisen tunnun.

Kaikkia tämän päivän tilaisuuksia sävytti voimakas lähetyshenki. Niin monien japanilaisten ystäviemme mukana-olo oli rohkaisevaa ja uutta työntöä meille kotirintamajoukoille antavaa.

Hanna Tervonen

Okavangon kuulumisia

Rakkaat toveriliittolaiset

Useita kuukausia on kulunut siitä, kun teille viimeksi kirjoitin. Okavangolla ovat vuodenaajat vaihtuneet. Kuiva-aika on loppumaisillaan, odotamme sadetta ja uutta kevättä. Hengellisessä mielessä saimme kokea jotakin keväästä juhlatkalla Ambomaalle.

Heinäkuussa Ambo-Kavangokirkko vietti suurta juhlaansa. Piispa Gulinin asettaessa virkaansa sen ensimmäisen piispan Leonard Aualan. Juhlatilaisuus oli ulkona kedolla. Sitä juhlistivat monet ambolaisten perustamat kuorot. Ihmetellen huomioin kirkkokansan siistin pukeutumisen ja puhtauden. Pappien kulkueessa oli kuusikymmentä pappia. Eräs heistä oli niin vanha, ettei voinut ominavuin kulkea. Hän oli yksi ensimmäisistä papiksi vihityistä. Herra on todella siunannut työn, jonka ensimmäiset lähetit ovat suurissa vaikeuksissa alkuun panneet. Nyt me saamme katsella hedelmää ja iloita siitä.

Juuri ennen tuota juhlatkkaa saimme tänne uuden lääkärin, Anneli Reijosen. Hänen tulostaan olemme suuresti iloinneet.

Tässä Kuring-Kurussa meillä on nyt ollut paljon huolta sairaalan henkilökunnan vuoksi. Tytöt, jotka ovat vuoden tai kaksi olleet työssä, jättävät yksi toisensa jälkeen sairaalan mennäkseen naimisiin tai vain kotiin lepäämään. Uusia työntekijöitä on vaikea saada. Pääsyvaatimuksena kun on kohtalainen luku- ja kirjoitustaito. Tulevaisuus näyttää kyllä vähän valoisammalta. Uutta tyttökoulua rakennetaan parhailaan.

Tässäpä ne kuulumiset nyt sitten onkin. Seuraavan kerran kirjoitan luultavasti Etelä-Afrikasta. Pääsen virkistyslomalle kahden kuukauden kuluttua. Okavangon terveisin Luuk. 18: 27.

Maila Mustonen

P i r t i n

viereltä

Pirtti savuineen, päreineen, pöytineen ja penkkeineen kuuluu jo Suomen historiaan. Niinpä savupirtin näkeminen vaikka museossa aina kiehtoo mieltä. Tuohan se tuulahduksen esivanhempiemme elämisestä. Samoin tämän lehden nimi ja toivottavasti sisältö viehättää lukijaa. Niinpä en olisi uskonut, että Pirtin Viesti käy piirtymään lähemmäksi sydäntäni joutuessani siirtymään sen syntysijoille keskemältä Suomea.

Olenkin huojunut useaan otteeseen Keski-Suomen poikana kotiseutuni ja Pohjois-Karjalan välillä eri seurakunnissa kulkien. Tuttuja tosin ovat maiseimat täällä, Luojan luomat. Tuttuja monet kodit ja niitten väki näillä main,

missä mäki on vaihtunut vaaraksi. Tuulta tuntuu myös se monen nuoren mieltä lämmittävä opistokoti, jota tänne ensimmäiseksi syksyn sunnuntaiksi tulleena katselin Kohtavaaralla koluten ja ihmetellen samalla sen selvien selkäviihojen piirtymistä Pielisen pinnan aurinkoisesta hohteesta Haikolan entisen pirtin takaa.

— Ajattelin: Mitä tuolla tulen kokemaan, mitä tekemään nuorten parhaaksi? Mutta kunpa en olisi itse tekemässä, vaan toteutuisi kohdallani Vapahtajan sana: "Ilman minua te ette voi mitään tehdä." Karstulan seurakunnassa sain nuorilta muistoksi Paavalin sanan: "Kaikki minä voin hänessä, joka minua

vahvistaa." (Fil. 4: 13) Itsessämme olemme aina heikkoja. Pahalle omalletun-
nolle tarvitsemme heikkoina syntisinä
puhdistusta. Siksi juuri jokainen voi
Jeesukselle syntinsä kertoa ja niitä yksin
tai yhdessä anteeksi pyytää, koska vain
Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan
veri puhdistaa kaikesta synnistä. Tähän
ei meidän ymmärryksemme ylene, mutta
lapsen uskolla ulottuu Vapahtajan lävis-
tettyyn käteen turvautumaan, joka nos-
taa suruun suistuneen, kantaa yli kiu-
sausten ja kuoleman kuilun sekä pelas-
taa jo täällä kohti taivaan kotia.

Jeesuksen tykö opiston tehtävänä on
ohjata ja hoitaa juuri Sinuakin, joka
olet tulemassa opistoon. Tule turvalli-
sesti, vaikka pelkäisitkin, rakentamaan
elämäsi perustusta Jeesuksen varaan.
Hän lähestyy Sanassa ja sakramenteissa.
Kun näin saa olla, silloin voi myös käy-
tännöllisen ja tietopuolisen opetuksen
ottaa paremmin vastaan. Tännehan Ju-
mala on meidät luonut työtä tekemään
ja rakastaen palvelemaan iloisin sekä
vapain sydämin kohti taivasta kulkies-
samme.

Matti Ahonen

Eksynyt — löytynyt

Oletko koskaan ollut metsässä eksy-
neenä? Jos olet, tiedät miten tuskaiset
ajatukset täyttivät sydämesi. Koti oli
mielessäsi parhaana paikkana maail-
massa. Vain eksynyt tietää kotiin palaa-
misen aidon ilon.

Moni on meidänkin päivinä nään-
tynyt outoja seutuja matkatessaan. Vii-
me keväänä varmaan myötätuntomme ja
rukouksemme seurasivat pientä Lapin
tytärtä ja hänen kotiväkeään. Jumala
antoi tällaisen ajallisen elämän lopun
tuolle pienelle vaeltajalle. Ehkä sen
avulla moni surutonkin pysähtyi ajatte-
lemaan: Mitä se hyödyttää ihmistä,
vaikka hän voittaisi omaksensa koko
maailman, mutta saisi sielullensa va-
hingin?

Surkeinta ja sääliä on, jos me
vaellamme matkamme hengellisessä
mielessä eksyneinä, jopa aivan kuollei-
nakin. Jeesus on kyllä meitä monesti
elämämme aikana kutsunut. Hyvän Pai-
menen ääni on oikein houkuttellen ke-
hoittanut rientämään taivastietä kotiin,

Isän luo. Tämä maailma monine touhui-
neen ja rientoineen tahtoo viekoitella
meidät unohtamaan: "Yksi on tarpeen
ja vähän vain."

Harras rukouksemme on, että opisto-
kotimme saisi olla opastamassa tietä
iläiseen iloon, jonne Jeesus on mennyt
valmistamaan sijan niille, jotka aivan
kaikkine puutteineen ja vikoineen usko-
vat: Jeesus Kristus on minun Herrani,
joka lunasti minut kadotetun ja tuomi-
tun ihmisen.

Ehkäpä tämä tuntuu Sinusta, nuori ja
vanhempikin Pirtin Viestin lukija, niin
tutulta ja monta kertaa kuullulta. Jee-
sus suuressa armossaan ja rakkaudes-
saan haluaa kuitenkin jälleen pysähdyt-
tää meidät iloiten tunnustamaan:

"Ristis luona Jeesus, sun,
Armohos mua sulje;
Siinä turva tuomitun.
Rinnallani kulje!"

Aino Ahonen

KIHLOISSA

Paavo Nikupetteri Annikki Komulainen	1952—53
Viljo Lösonen Aira Pekkarinen	1955—56
Keijo Turunen Lahja Saastamoinen	1959—60
Martti Nykänen Maija Nevalainen	1959—60
Erkki Koponen Raija Pitkänen	1959—60
Eino Huotari Liisa Kettunen	1961—62
Lauko Lackström Raija Myller	1962—63

VIHITTY

Martti Larkkonen Kaisu Partanen	1953—54
Erkki Pöyhönen Maija Immonen	1955—56 1954—55
Matti Saastamoinen Raija Peltonen	1957—58
Matti Laukkanen Raili Ryytänen	1957—58
Kauko Heikkinen Eeva Kaartinen	1958—59 1958—59
Martti Honkanen Aino Leinonen	1960—61

PARHAAT ONNITTELUKSET

Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.

Tätä armoa hän on ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi. Ef. 1: 7, 8.

Ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele. Jaak. 3: 17.

KOULUIHIN PÄASSEITÄ

Sisälähetysseuran kansankorkeakouluun Lyyti Haverinen 60—61, Seurakuntaopiston 1-vuotiselle nuoriso-ohjaajakurssille Sanni Korhonen 52—53 ja Raija Partanen 55—56, Lahden Diakonissalaitokseen Eila Tanskanen 61—62, Poliisiopistoon Seppo Martikainen 59—60 ja Itä-Suomen seminaariin Pentti Kokko 59—60.

NYKYINEN KURSSI

Nurmes: Heikkinen Eila, Korkalainen Raili, Kortelainen Raili, Kuittinen Eeva, Kuittinen Liisa, Könönen Mirja, Leveinen Hilka, Nevalainen Raili, Nieminen Marjatta, Näsänen Pirkko, Pyykkö Raija, Pyykönen Raili, Voutilainen Tuula, Kettunen Markku, Kortelainen Keijo, Kuusela Markku, Oinonen Teuvo, Salakari Heimo.

Juuka: Heikkinen Pirkko, Kainulainen Aino, Koskitanner Eila, Kuittinen Raija, Kukkonen Rauha, Kukkonen Pirkko, Nevalainen Terttu, Rantala Kaija, Rautiainen Suoma, Vattulainen Marja-Liisa, Väyrynen Heleena, Kontti Mauri, Ronkainen Urho, Saarelainen Raimo.

Pielisjärvi: Heikura Irja, Riikonen Leena, Saarelainen Marjatta, Vatanen Eila, Ryytänen Eero, Turunen Taino. **Viekijärvi:** Hiltunen Maija, Kotilainen Maija, Kärkkäinen Kaisa, Martikainen Pirkko, Räisänen Irja, Turunen Salme, Eronen Esa.

Kuhmo: Hattuniemi Sirkka-Liisa, Heikkinen Liisa, Kovalainen Eila.

Valtimo: Juutinen Mirja, Karvonen Aino.

Säyneinen: Simonen Inkeri, Simonen Marja-Leena.

Eno: Sorjonen Aune, Sormunen Anja.

Kontiolahti: Heikkinen Hilka, Niemeläinen Jukka.

Joensuu: Pitkänen Inkeri, Rätty Ritva.

Polvijärvi: Sormunen Sirpa.

Hyrynsalmi: Oikarinen Eila.

Rautavaara: Kiimalainen Kaija.

Toveriliittolainen, jos haluat kirjoittaa joulunumeroon, niin lähetä kirjoituksesi aivan ensi tilassa.

VALMISTUNEITA

Kodinhoitajiksi Mannerheim-liiton kodinhoitajaopistosta: Alma Rantasalo 51—52, Seija Tanskanen 55—56, Eila Ikonen 59—60.